Dvi meškerės - vienas kabliukas

Parašė Romualdas Žilinskas
Antradienis, 15 Lapkritis 2011 19:26

Šis žuvų gaudymo būdas Lietuvoje nėra populiarus. Neteko apie jį skaityti ir spaudoje. Tai tartum muselinės meškerės ir vadinamųjų “rogučių” hibridas. Beje, “rogutėmis” arba “lenta” pas mus žvejoti neleidžiama. Tačiau žvejoti taip, kaip aš siūlau, “Žvejų mėgėjų taisyklėse” nedraudžiama. Pirmą kartą šį žvejybos būdą pamačiau maždaug prieš dvidešimt penkerius metu. Man, paaugliui, tokia žūklė paliko neišdildomą įspūdį. Kitaip ir būti negalėjo: vidury dienos, aplink vaikštant tuntams poilsiautojų, buvo sugauti trys kilograminiai šapalai. Ir visa tai netruko nė pusvalandžio pačioje Šventosios poilsiavietėje. Įspūdinga! Kadangi buvau jau “prakutęs” meškeriotojas, taip žvejoti pabandžiau ir aš. Rezultatai neapvylė, o azartiškesnio gaudymo nesu bandęs ligi šiol. Pats meškeriosimo principas kiek neįprastas: du meškeriotojai stovi priešinguose upės krantuose, meškerykočiais įtempę bendrą valą. Ties valo viduriu - pavadėlis, prie kurio pririštas kabliukas. Ritės paprastos, inercinės. Žvejai juda krantu į abi puses, dėl to masalą gali vesti tiek prieš srovę, tiek pasroviui. Suderinę (aišku, ne šūksniai, o ženklais) savo judesius, masalą gali traukti skersai upės srauto. Abiem meškeriotojams kartu pasiūbavus meškerykočiais ,užmetama prieš srovę kiek leidžia rankų, meškerių ir pavadėlių ilgis. Masalui nukritus ant vandens paviršiaus, meškerykočiai nuleidžiami žemyn taip, kad pagrindinis palas netemptų pavadėlio ir masalas pasroviui plauktų natūraliai. Kai pavadėlis, pasiekęs kritinį tašką, įsitempia ir masalas pradeda rėžti vandenį - manevras kartojamas iš naujo. Beje, kartais masalą pravartu palaikyti ant įtempto pavadėlio. Pasitaiko, kad žuvis griebia kaip tik tuo metu. Tačiau per ilgesnį laiką šitaip laikomas masalas sušlampa ir vėliau, jį permetant, nebesilaiko vandens paviršiuje. Užmetus taip pat galima eiti pasroviui kartu su masalu. Tai gali atlikti vienas arba abu meškeriotojai kartu, tačiau niekada nereikia pamiršti, kad pagrindinis valas turi būti įtemptas. Tik taip įmanoma laiku sureaguoti į staigų žuvies kibimą. Beje, kuo ilgesnis pagrindinis valas, tuo labiau jis amortizuoja ir tuo sunkiau pakirsti žuvį. Iš kitos pusės, žuvis dėl valo amortizacijos jaučia mažesnį pasipriešinimą ir drąsiau griebia masalą. Visa tai taikytina ir pavadėliui: kuo jis ilgesnis, tuo sunkiau pakirsti.

Galiu drąsiai teigti, kad žvejojant šiuo būdu kimba dažniau nei įprasta museline. Juk galima “apžvejoti” visą vandens plotą, kiekvieną akmenį ar šiekštą iš visų pusių. O ko vertas masalo “šokdinimas”! tai atliekama vienam žvejui tankiai virpinant meškerykotį, kai masalas ant įtempto pavadėlio vos vos liečia vandenį. Pasitaiko, kad žuvis čiumpa masalą šiam esant vandens paviršiuje.

Laimikį į krantą, suprantama, traukia tik vienas meškeriotojas. Kitas žvejys tuo metu, nuleidęs žemyn meškerykočio viršūnę, laisvai leidžia valą iš ritės. Beje, pakerta žuvį taip pat tik vienas jų.

Jei upės krantas apaugęs aukštais krūmais ar medžiais, galima bristi vandeniu. Taip pat elgiamasi, jei upė pernelyg plati ir masalo negalima įžiūrėti, arba valo dėl pernelyg didelio ilgio ir svorio neįmanoma įtempti. Man teko žvejoti Neryje, sekluma nubridus iki upės vidurio. Kadangi aš sėdėjau ant akmens - draugas vaikščiojo krantu. Pažvejojau puikiausiai.

Deja, šitoks žuvų gaudymas netinka esant labai vėjuotam orui. Dėl valo pasipriešinimo vėjui, dėl laisvai besiplaikstančio pavadėlio masalą sunku nutupdyti norimoje vietoje. Nepažvejosi ir smarkiai lyjant. Meškerioti plačioje upėje arba mažame upelyje taip pat netikslinga.

Specialių įrankių šiai žvejybai nereikia. Pakanka poros vidutinio lankstumo spiningų. Per daug liaunas arba labai kietas meškerikotis netinka. Optimaliausias ilgis - apie 2,5 m. Ritės, kaip minėjau, turi būti paprastos inercinės. Labai patogios senutės ”Nevskaja”. Valo privyniota bent 100 metrų - geriau kietesnio, bet lengvesnio. Storis - 0,2 - 0,4 mm. Pavadėlis atitinkamai plonesnis, patartina - minkštas, plaukiantis. Žinoma, plonesniais valais patogiau žvejoti, o ir žuvys mažiau bijo. Tačiau kada riebus šapalas pagriebęs masalą, ore pakimba ant pavadėlio - neišlaiko ir 0,2 mm valas. Pavadėlio ilgis - apie 1 m. Paprastai kuo ilgesnis meškerikotis, tuo ilgesnis ir pavadėlis. Reikia atsižvelgti ir į žūklės sąlygas: statų krantą arba tankias šakas virš galvos. Vienu pavadėliu meškerioti kur kas patogiau. Kabliukų dydis varijuoja priklausomai nuo masalo dydžio. Juk galima gaudyti ir ant musės, ir ant karkvabalio ar didžiulio žalio žiogo. Aš dažniausia ant kabliuko nerdavau paprastus pievų žiogus arba karkvabaliu. Galima naudoti ir duonos plutą. Paprastai meškeriodavau nuo vandens paviršiaus, tačiau masalą galima ir skandinti. Nedideliame gylyje žvejojau ir prie pat dugno.

Kartą apsiniaukusią dieną žvejojau ant kabliuko užsinėręs slieką. Kad pavadėlis skęstų, keletas centimetrų virš kabliuko pritvirtinau švino ratelį. Ir kibo! Kibimą rodydavo įlinkęs pagrindinis valas, o didesnę žuvį galima jausti ranka. Todėl žvejojant skęstančiuoju masalu patartina pavadėlio ir valo sudūrimą žymėti ryškiais siūlais.

Į kitą upės krantą galima perbristi sekluma, perplaukti valtimi. Idealiausia, žinoma, naudotis tiltu.

Juolab, kad prie tilto polių paprastai laikosi neprasti šapalai. Žuvys kimba tokios pat, kaip ir gaudant museline meškere. Tačiau ant slieko teko sugauti plakių, nedidelių karšiukų ir net ešerių. Šitaip niekada nežvejojau ežere ar tvenkinyje. O vertėtų pabandyti. Galbūt tai slaptas ginklas meškeriojant rekordines raudes.

Noriu dar kartą priminti tiems, kurie šiuo būdu bandys vilioti žuvį. Svarbiausia laikyti įtemptą valą ir akylai stebėti plaukiantį masalą. Derinant veiksmus abiem meškeriotojams pravartu ant kranto surengti nedidelę repeticiją. Iš pradžių turbūt nelabai pavyks susitarti su draugu, kuriam teks traukti žuvį. Bandykite pakaitomis… Sėkmės!